

Reflexions envidriades

La llum traspassa el finestral i trenca un eclipsi il·lusori sobre el teu pit. Espurnejant, dansant. Cerques bellesa en el mosaic que disfressa les ferides del teu cos. Cerques encant en l'amargor que es dibuixa al pit. Cerques joia en l'expressió grisa. Cerques perdó en el crit que udolen els ulls. Cerques felicitat en el mar que regalima galta avall. Cerques amor en els blaus dels braços. Cerques.

Un reflex. Un cos delicat, una pit enfonsat, una cara melangiosa, uns ulls sords, unes galtes humides, uns braços dèbils. Un reflex. Un cos, una cara.

No coneixes el contorn de la dona reflectida. No coneixes la renúncia dels ulls que sospiren. No coneixes el dubte dels llavis que callen. No coneixes la pal·lidesa dels cabells nus. No coneixes el sacrifici de les llàgrimes receloses. No coneixes el dissort, la malaaurança. Ignores l'opressió. No coneixes el contorn de la dona reflectida. No la coneixes.

Busques. Què busques? Busques l'avidesa? La seguretat d'observar els vidres que s'entelen rere la pluja? Busques la gosadia? Tenyir de roig els llavis que amaguen la insolència?

Al cap i a la fi, què són les paraules? Què són, sinó vidres gravats rere la pluja? Què són, sinó l'arrossegament dels crits retinguts? Què són, sinó silencis que es consumeixen, silencis gèlids, silencis que flamegen, espurnes que es perden en ningú? Callar és cridar. No calles mentre crides? Els llavis silenciosos que bramen rere l'ofensa. El fil de veu que crema dolçament. L'incendi mut. L'abrasament estrident. Crides silenciosament. Turmentada, callada.

I no la coneixes. I encara no coneixes la transparència reflectida del cos fràgil.

La fragilitat, els vidres, la trencadissa, els fragments de sang. Comprends?

Ignores la dona que mira. Ignores l'amargor dels llavis que sospiren paraules incomprensibles. Invencions. Ignores la seva naturalesa; la seva essència.

Recordes el rostre líric, la serenor de la seva mirada? Fins i tot els miralls contenen poesia. És un paral·lelisme desigual. La simetria asimètrica d'ambdós cossos.

Però ha canviat molt. Per això no la reconeixes. Ha estat una metamorfosi inversa. El mirall ja no reflecteix l'ímpetu atrevit. Resta la jerarquia de les seves fereses. Ja no queda cap indicatiu d'aquells ulls descarats, de color núvol. Només queda una mirada sorda. Els terrossos d'encant s'han evaporat. Només queden els trencalls de càstig.

Qui és la desconeguda que observa a través del glaç envidriat? Il·lusió veritable o veritat fictícia? És autèntica, la coneixes. Et coneixes. Et coneixes però no et reconeixes. Canvis, transformacions. Ja no hi és. La dona que agafava el tren a les set del matí per anar al mar a cridar. El seu cor era un bucle d'emocions utòpiques. Fascinada per la remor de l'oceà i l'olor de sal. El que més li agradava era banyar-se nua. La solitud de la matinada, la placidesa de nedar en aigües àlgides sota el brogit del silenci.

Però ja no hi és. La trena rossa que juguinejava amb la seva cabellera. El somriure irònic, vermells els llavis, quan mentia. L'incendi glacial dels seus ulls ametllats. El lliscar de les seves galtes els dies plujosos. La gràcia del seu cos quan balla. La musicalitat de la seva mirada. L'encant de les seves lamentacions, la brisa que despentinava els seus cabells. Ja no hi és. És que s'ha esvaït?

Has canviat molt. No et reconeixes. Per això eludies els miralls, els trencaves a bocins. Els miralls menteixen. Per què no acceptes el present?

Perquè en realitat ho saps. Els teus ulls criden la veritat. El perfil dels teus llavis ho reflecteixen. L'emudiment del teu cor et delata. No somriguis per amagar l'aflicció, no amaguis les ferides, no assumeixis una felicitat artificial. Aparença irreal, quimera imaginada.

No acotis el cap, no assenteixis, no et consumeixis en el dolç perfum de les cendres. És el que ell pretenia. Callar-te amb crits, debilitar-te amb impetuositat, ofendre't amb insolències. La teva paraula proscrita, la teva presència submisa.

El contorn de la teva pell desemboca en un mar de blaus, la pal·lidesa dels teus braços s'ha tenyit d'un roig feridor, l'atreviment dels teus llavis emmascarat per la sang, la lírica rere els ulls cegada per sanglots. I et negues a tu mateixa, i intentes fugir de la teva pròpia imatge. No deixis que t'ofegui la nequícia agosarada, no t'abandonis al tedi enutjós. Quant temps fa que pateixes? Quants cops t'has lliurat a l'abandonament?

I encara no et reconeixes. Fa temps que vols deixar-te anar, que vols cridar, que vols ser tu mateixa. Fa temps que vols trencar el martiri, fragmentar-lo en mil diamants incendiats.

Trenes el teu cabell sota la mirada impassible del reflex del mirall. Et pintes els llavis de carmí. S'entreveu un somriure satíric, quasi punxant. I observes el reflex ocult rere l'últim alè de la matinada. L'alba trenca punyent un cel carmesí. Fragments de núvols, bocins de llum. La malvolença placent de la matinada. Et poses el vestit blau i aquelles sabates que tant t'agraden. Prens un llibre.

El vent hivernal et glaça les galtes quan surts al carrer. Tens els llavis tallats. L'aire es pur, quasi virginal. Un ritme apressat, el llibre sota el braç, la trena giravoltant.

T'agrada observar mentre camines. Les cases arreplegades, els carrers estrets, l'olor nua, els mosaics de les parets, els tapissos, les lloses del paviment sota els talons. Passeig, pedres, coloms, cafès. Et fixes en els matisos. Fa fred. Recordes que t'agradava llegir sota la frescor dels portals?

T'encisa. I encara observes fotografies, imatges, detalls; no t'atures, però. I arribes deu minuts abans, com sempre.

L'esquitx des del centre mat. L'olor es barreja amb un gust amarg i llaminer que atordeix. Les vies són humides. La dissipació de passatgers augmenta l'absurd de la teva impressió. Et mires al finestral mentre esperes. Reconeixes aquella dona de cabells trenats i somriure mordaç.

Tanques els ulls. Passes, riures, xiuxiuejos, escàndol, soroll. Obres els ulls. Persones. persones que caminen, persones que saluden, persones que conversen, persones que riuen, persones que marxen, persones que s'acomiaden, persones que escriuen. Persones.

Són les set del matí. Nerviosisme irracional. Batecs de cor. El ritme agosarat del tren que s'acosta. Progressivament, a poc a poc. I avui tornaràs. Tornaràs a veure el mar.